

РЕШЕНИЕ

№ 16502

гр. София, 29.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав, в
публично заседание на 31.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **1412** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 405 от Кодекса на труда (КТ).

Образувано по жалба на „Софт Кънект“ АД срещу предписания по т. 1 и т. 2, дадени на дружеството с протокол за извършена проверка № ПР 2545507 от 18.12.2025 г. издаден от главни инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“, [населено място] към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“.

В жалбата се твърди, че издадените от Дирекция „Инспекция по труда“ предписания са незаконосъобразни, постановени в нарушение на материалния закон, лишени от правно основание, както и несъответстващи на фактическите обстоятелства, установени от контролния орган. Сочи се, че в хода на извършената проверка не е констатирано нарушение на трудовото законодателство, което да е свързано с представеното ЕР на ТЕЛК на Н. Н., доколкото правилно Дирекция „Инспекция по труда“ е приела, че работодателят законосъобразно му е забранил да изпълнява длъжността „Шофьор на специален автомобил“ при наличието на определените в ТЕЛК противопоказания на труд. Изтъква се, че при извършената проверка контролният орган не е обявил заповед № ЧР-163/26.09.2025 г. за незаконосъобразна. Сочи се, че в протокола за извършена проверка неправилно се смесва и квалифицира почивката за хранене при подневно изчисляване на работното време и при сумирано изчисляване на работното време в производства с непрекъсваем процес на работа, като се уточнява, че почивката за хранене при подневно изчисляване на работното време не е част от работното време и по време на нея служителите нямат задължение да полагат труд и да престояват на работно си място. В този смисъл се твърди, че контролният орган без да посочва конкретната продължителност на почивката за хранене

неправилно приема, че е определена без да е съобразена с нормативноустановената продължителност на работното време, както и без да посочва размер. Поддържа се, че в пълно съответствие с чл. 66, ал. 1, т. 8 във връзка с чл. 136, ал. 3 и чл. 151, ал. 2 КТ във връзка с чл. 4а, НРВПО работодателят „Софт Кънект“ АД е разпоредил работното време и е определил почивката за хранене на Н. Н. без да се нарушава договорената продължителност от 8 работни часа на работното място/работния ден. Поддържа се, че по силата на заповед № ЧР-163/26.09.2025 г. не е изменено договореното трудово възнаграждение, а е уговорено същото да се изплаща пропорционално, съобразно отработените часове, които служителят реално е полагал труд при спазване на задължителните предписания на ТЕЛК.

Искането към съда е да се отменят предписанията по т. 1 и т. 2 от протокол за извършена проверка № ПР 2545507 от 18.12.2025 г. издаден от главни инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“, [населено място] към Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда“.

В представени по делото писмени бележки се излагат подробни съображения за незаконосъобразността на оспорените предписания.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от юрк. К., която моли да се отменят обжалваните предписания, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

Ответникът – Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда, представлявана от юрк. С., моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна, а оспорените разпореждания да бъдат потвърдени като правилни и законосъобразни, издадени при правилно приложение на административнопроизводствените правила и материалния закон. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Н. Г. Н., редовно призова, не се явява и не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, след като прецени доводите на страните и представените писмени доказателства, прие следното от фактическа страна:

Административното производство е започнало във връзка с подадена до Инспекцията по труда жалба от Н. Г. Н. с оплаквания за нарушаване на трудовите му права от работодателя, който с издаването на заповед № ЧР-163/26.09.2025 г. на практика го е лишил от работа и от доходи. Твърди се в жалбата, че работи в „СОФ Кънект“ АД [населено място] по трудов договор № 610/18.05.2011 г. като шофьор на специален автомобил, отдел „Перонно обслужване“.

Сочи се, че във връзка с Експертно решение на ТЕЛК № 0835/070/11.04.2019 г., установяващо 50 % трайно намалена работоспособност, е било подписано допълнително споразумение № 460/21.05.2019 г. за трудоустрояването му с посочен платен годишен отпуск от 26 работни дни по чл. 319 КТ и описани противоположения: „Тежък физически труд, нервнопсихическо натоварване“ без изменение на трудовата му функция, възнаграждението и останалите условия по договора и длъжностната му характеристика. На следващо място изтъква, че на 26.04.2024 г. е подписал Допълнително споразумение № 471 към трудовия си договор, с определена основна заплата в размер на 1590 лв. и допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит в размер на 209,88 лв., като всички други условия по договора са били непроменени.

Посочва в жалбата, че с Решение на ТЕЛК на УМБАЛ „Св. Г.“ [населено място] № 90342 от 101 от 04.06.2025 г. е преосвидетелстван с оценка „краен процент-56% ТНР“ за срок от две години, като в противоположни условия на труд в т. 14 изрично е записано, че „може да осъществява заеманата длъжност“, без посочени ограничения за това. Твърди се, че независимо от горната фактическа обстановка работодателят „СОФ Кънект“ АД със заповед № ЧР-163 от 26.09.2025 г. е направил драстични изменения в условията трудовия му договор без да са налице основания за това. Изтъква се в жалбата, че заповедта не е за трудоустрояване, а за едностранна промяна на

условията по трудовия договор и конкретно условията на труд, така и на начина, по който изчислява основното трудово месечно възнаграждение, което за в бъдеще ще се изплаща пропорционално съобразно отработените часове и съгласно т. 6 от заповед ЧР-163/26.09.2025 г.

Според работника с горните действия работодателят има за цел да го принуди доброволно да напусна работното място и да прекрати трудовия си договор, което му е било казано в прав текст от юриста, който обслужва дружеството. Излага оплаквания, че работодателят си е позволил да злоупотреби с представеното му решение на ТЕЛК, като го е тълкувал неправилно, тъй като в него изрично е написано, че работникът може да изпълнявам заеманата длъжност. В допълнение се сочи, че без негово съгласие тази заповед е била разлепена публично в помещенията и в коридора на работното му място, при което са били засегнати негови лични данни и права.

Във връзка с подадената жалба е извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на „СОФ Кънект” АД, при която са изискани всички относими към случая писмени доказателства, а именно: трудов договор, допълнителни споразумения към него, заповед № ЧР-163/26.09.2025 г., Експертни решение на ТЕЛК и др.

За извършената проверка е съставен протокол № ПР2545507 от 18.12.2025 г., в който са отразени констатациите на проверяващите контролни органи. Видно от протокола контролните органи са констатирани нарушения на трудовото законодателство, изразяващи се във вмененото със т. 3 от заповед № ЧР-163/26.09.2025 г. задължение на служителя да бъде на работното си място по време на почивката за хранене с продължителност 1 час и 30 минути, както и едностранното намаление на трудовото възнаграждение на служителя с т. 6 от заповедта. Въз основа на посочените установявания контролните органи са издали оспорените предписания със следния предмет: 1. Работодателят да определи за служителя Н. Г. Н. почивките по време на работа, които не са включени в работното време, при съобразяване с нормативноустановената нормална продължителност на работното време, през деня, която е до 8 часа съгласно чл. 136, ал. 3 във връзка с чл. 151, ал. 2 КТ, със срок на изпълнение: 22.12.2025 г. и 2. Работодателят да измени трудовото възнаграждение на работниците и служителите в т.ч. на Н. Г. Н., спазвайки разпоредбите на чл. 119 и 118, ал. 1 и ал. 3 КТ, съгласно чл. 118, ал. 1 и ал. 3 КТ във връзка с чл. 119 от Кодекса на труда, със за изпълнение: 19.12.2025 г.

Не се спори между страните, а и от приетия като доказателство по делото трудов договор № 610/18.05.2011 г. се установява, че Н. Г. Н. е изпълнявал длъжността „шофьор на специален автомобил“ в отдел „Перонно обслужване“. Не се спори между страните, че с Експертно решение на ТЕЛК № г. е установена 50 % трайно намалена работоспособност, както и че в тази връзка е било подписано допълнително споразумение № 460/21.05.2019 г. за трудоустрояването на Н. Г. Н., като му е определен платен годишен отпуск от 26 работни дни съгласно чл. 319 КТ и описани противопоказания: „Тежък физически труд, нервнопсихическо натоварване" без изменение на трудовата му функция, възнаграждението и останалите условия по договора и длъжностната му характеристика. По делото са представени като доказателства допълнително споразумение № 1039/26.04.2022 г., допълнително споразумение № 817/01.04.2023 г. и допълнително споразумение № 471/26.04.2024 г., с които се изменя месечното трудово възнаграждение на Н. Г. Н., без да се променят другите условия по договора.

От приетото като доказателство по делото Решение на ТЕЛК на УМБАЛ „Св. Г.“ [населено място] № 90342 от 101 от 04.06.2025 г. се установява, че на Н. Г. Н. е определена 56 % трайно намалена работоспособност за срок от 2 г. Видно от експертно решение на ТЕЛК водещата диагноза е „други видове стенокардия“, като изрично е записано, че служителят може да работи на заеманата от него длъжност „шофьор, специален автомобил“, отдел „Перонно обслужване“, Главна Дирекция „Наземно обслужване“, при спазване на противопоказните условия на труд, а именно:

„тежък физически труд, психоемоционално пренапрежение и неблагоприятни условия на труд“. По делото е приета като доказателство длъжностна характеристика за длъжността „Шофьор, специален автомобил“.

От приетата като доказателство по делото заповед № ЧР-163 от 26.09.2025 г., издадена на основание чл. 314 и чл. 317 от КТ във връзка с Експертно решение на ТЕЛК № 90342 от 04.06.2025 г., считано от 02.10.2025 г., се установява, че работодателят е наредил за Н. Н. преминаване от сумирано изчисляване на работното време на подневно изчисляване на работното време, с петдневна работна седмица, с пет последователни работни дни от вторник до събота, включително, с начало на работния ден в 08.30 ч. и край на работния ден 18.00 ч., два последователни почивни дни - неделя и понеделник, с почивка за хранене, която не е включена в работното време, с продължителност от 1 час и 30 минути - от 12.30 до 14.00 ч., като е задължил „служителят да бъде на работното си място от началото до края на работния ден“. Наред с това със заповедта се променя и договореното с допълнителното споразумение възнаграждение, доколкото същото се изплаща пропорционално съобразно отработените часове.

Не се спори между страните, че Н. Н. е отказал да подпише заповедта, което е удостоверено с подписите на двама свидетели.

Предписанията на контролните органи са оспорени от „СОФ Кънект“ АД с жалба до директора на Дирекция „Инспекция по труда“, който с решение от 13.01.2026 г. е отхвърлил жалбата като неоснователна.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт, от лице имащо правен интерес, депозирана в установения в чл. 149, ал. 2 от АПК срок, поради което е процесуално допустима за разглеждане.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорените предписанията са издадени от компетентен орган съгласно чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ – главни инспектори в дирекция „Инспекция по труда“ - С.. С разпоредбата на чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ е предвидено в правомощията на контролните органи на инспекцията по труда да дават задължителни предписания на работодателите за отстраняване на нарушения на трудовото законодателство.

Правилно с предписание № 1 от Протокол за извършена проверка изх. № ПР2545507 от 18.12.2025 г. контролните органи са задължили работодателя „СОФ Кънект“ АД да определи за служителя Н. Г. Н. почивката за храна, която да не бъде включена в работното време и при съобразяване на установената през деня продължителност на работното време до 8 часа, съгласно чл. 136, ал. 3 във връзка с чл. 151, ал. 2 КТ. Разпоредбите на чл. 136, ал. 3 и чл. 151, ал. 2 КТ предвиждат, че нормалната продължителност на работното време през деня е до 8 часа, като почивките не се включват в работното време, което изискване в случая не е спазено, тъй като с т. 3 от заповед № ЧР-163/26.09.2025 г. се нарежда служителят да бъде на работното си място от началото до края на работния ден. Нареденото с т. 3 от заповед № ЧР-163 от 26.09.2025 г. е в нарушение на разпоредбите на КТ, доколкото определената почивка за хранене с продължителност от 1 час и 30 минути - от 12.30 до 14.00 ч. на практика е включена в работното време с предвиденото в нея задължение „служителят да бъде на работното си място от началото

до края на работния ден". В противоречие със събраните в хода на административното производство доказателства е възражението в жалбата, че работодателят правилно е определил почивката за хранене на Н. Н. без да се нарушава договорената продължителност от 8 работни часа на работното място/работния ден.

В съответствие с разпоредбите на чл. 118, ал. 1 и ал. 3 КТ във връзка с чл. 119 от Кодекса на труда е и даденото с т. 2 от протокола предписание, тъй като работодателят едностранно е изменил трудовото възнаграждение на Н. Г. Н. с т. 6 от заповед № ЧР-163 от 26.09.2025 г. Това е така, тъй като с т. 6 от заповедта се променя договореното с допълнителното споразумение № 471/26.04.2024 г. и заповед № 116/22.04.2025 г. основно месечно трудово възнаграждение на служителя, което е предвидено да се изчислява съобразно отработените часове. Установява се по делото, че работодателят не е спазил разпоредбата на чл. 119 КТ, съгласно която трудовото правоотношение може да се изменя с писмено съгласие между страните за определено или неопределено време. Предвид установената по делото липса на съгласие от страна на служителя забраната за едностранно изменение на условията по трудовия договор, въведена с нормата на чл. 118 КТ, не се доказва по делото да бъде преодоляна при спазване на процедурата по чл. 119 от КТ. Под формата на трудоустрояване не е допустимо едностранно да се променят условията на трудовия договор. В практиката на Върховния касационен съд се приема, че когато с решение на трудово-експертната лекарска комисия (ТЕЛК) е определен процент на трайно намалена работоспособност и са посочени противопоказни условия на труд, работникът е трудоустроен независимо дали заема длъжност определена за трудоустроени. Следва да се отбележи, че трудоустрояването на работника се изразява в съобразяване на изпълняваната работа с противопоказанията за заболяването му, респ. преместването му на подходяща работа, поради което, ако изпълняваната работа е подходяща за здравословното състояние, трудоустрояването е фактически изпълнено, какъвто е и настоящия случай. От приетите като доказателства по делото експертни решения на ТЕЛК от 2019 г. и 2025 г. се установява, че Н. Г. Н. страда от заболяване, което е довело първоначално до 50% трайно намалена работоспособност, а в последствие до 56 %, като противопоказания на това заболяване е посочено единствено без „тежък физически труд, психоемоционално пренапрежение и неблагоприятни условия на труд“ от което следва извода, че не е налице пречка за заемане на длъжността „шофьор, специален автомобил“, отдел „Перонно обслужване“, Главна Дирекция „Наземно обслужване. Именно поради горните съображения при първоначално издаденото през 2019 г. ЕР на ТЕЛК работодателят единствено е увеличил броя на платения отпуск, като служителят е продължил безпроблемно да изпълнява същата длъжност, тъй като както по-горе се посочи работникът е трудоустроен по силата на ЕР на ТЕЛК от 2019 г. Единствената промяна с новото ЕР на ТЕЛК от 2025 г. е увеличеният процент на намалена работоспособност от 50 процента на 56 % и добавката в условията за противопоказност на работата „неблагоприятни условия на труд“. Въпреки това в ЕР на ТЕЛК № 90342 от 04.06.2025 г. изрично е посочено, че лицето може да изпълнява заеманата до този момент длъжност. Налице е установено от органа по чл. 1 от Наредбата за трудоустрояване общо заболяване, а посочените като противопоказни условия на труд без „тежък физически труд, психоемоционално пренапрежение и неблагоприятни условия на труд“, противно на

приетото от работодателя не обосновават извод, че служителят не може да изпълнява длъжността „шофьор, специален автомобил“, а означават, че по отношение на работника следва да се съблюдава дали условията на труд са подходящи за длъжността, която заема. В същото експертно решение на ТЕЛК от 2025 г. се приема, че лицето е работоспособно и може да работи на заеманата от него длъжност „шофьор, специален автомобил“, като липсва предписание за преместване на друга подходяща за заболяването работа. Следователно въпреки дадената оценка на здравословното състояние на служителя и противоположните условия за труд съгласно заключението в ЕР на ТЕЛК от 2025 г. заеманата до момента длъжност „шофьор, специален автомобил“ е подходяща за служителя, което от своя страна налага извода, че работодателят е нарушил КТ като едностранно и без съгласие на служителя е променил договореното месечно възнаграждение на служителя, определено с допълнителното споразумение № 471/26.04.2024 г. и заповед № 116/22.04.2025 г.

Горните съображения мотивират съда да приеме, че дадените предписания на работодателя, на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ, са правилни и законосъобразни, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 3 АПК на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд - София град, Второ отделение, 50-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Софт Кънект“ АД срещу предписания по т. 1 и т. 2, дадени на дружеството с протокол за извършена проверка № ПР 2545507 от 18.12.2025 г. издаден от главни инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“, [населено място] към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“.

ОСЪЖДА „Софт Кънект“ АД да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ разноски в размер на 100 евро.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: